

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **M. Č.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici, 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. Října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. MSK 58886/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2015, č. j. 20 A 35/2014 - 33,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2015, č. j. 20 A 35/2014 – 33, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 16. 6. 2014, č. j. MSK 58886/2014, sp. zn. DSH/11891/2014/Blá, **se zrušuje**, a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. MSK 58886/2014. Tímto

rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 28. 2. 2014, č. j. SMO/078487/14/DSČ/Jav, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti pořádku ve státní správě a proti pořádku v územní samosprávě dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích a byla mu uložena pokuta ve výši 1000 Kč. Uvedeného přestupku se stěžovatel dopustil tím, že v zákonné lhůtě neodevzdal příslušnému obecnímu úřadu řidičský průkaz, přestože k tomu byl povinen, neboť mu byla v jiném správním řízení udělena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Zákonná lhůta pro odevzdání řidičského průkazu uplynula dne 18. 9. 2013; stěžovatel svou povinnost nesplnil nejméně do dne 27. 2. 2014. Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že z poslední věty bylo vypuštěno slovo „nejméně“ a datum 27. 2. 2014 bylo nahrazeno datem 17. 10. 2013; ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

Krajský soud v Ostravě neshledal důvodnými námitku porušení procesních práv stěžovatele ani námitku porušení zákazu změny postavení obviněného k horšímu jen z podnětu jím podaného opravného prostředku (*reformatio in peius*) a žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

Stěžovatel se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku krajského soudu, přičemž uplatňuje stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky.

Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda změnou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterou k odvolání stěžovatele provedl žalovaný, a která spočívala ve zkrácení doby trvání přestupku k datu 17. 10. 2013, nedošlo k porušení zásady zákazu změny k horšímu. Zatímco stěžovatel se domnívá, že zkrácení doby, po kterou mělo trvat protiprávní jednání, za které byl potrestán, bylo učiněno v jeho neprospěch, krajský soud tomuto názoru nepřisvědčil.

Stěžovatel dále upozorňuje na trvající charakter projednávaného přestupku dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, kdy obviněný může být pro tentýž skutek postihován opakovaně, trvá-li protiprávní stav i po právní moci rozhodnutí a naopak obviněného nelze postihnout opakovaně za identické období. V případě pokračujícího deliktu má být stěžovatel, dle jeho názoru, trestán za dobu trvání deliktu do vydání rozhodnutí správního orgánu, který ve věci rozhoduje v prvním stupni. Tímto rozhodnutím bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nikoli příkaz ze dne 17. 10. 2013, č. j. SMO/369120/13/DSČ/Jav, neboť ten byl zrušen podaným odporem. Pokud tedy žalovaný změnil rozhodnutí prvostupňového orgánu a zkrátil dobu trvání protiprávního jednání, nepostupoval správně. I kdyby bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydáno nezákonně, neměl žalovaný právo ho změnit v neprospěch stěžovatele.

Stěžovatel rovněž namítá, že rozhodnutím žalovaného mu byla uložena sankce ve stejné výši jako rozhodnutím prvostupňového správního orgánu, ale žalovaný, na rozdíl od správního orgánu prvního stupně, tuto sankci ukládal za kratší časový úsek trvání

pokračování

protiprávního stavu, proto stěžovatel zastává názor, že rozhodnutím žalovaného došlo k újmě na jeho právech. Další újmu spatřuje stěžovatel v tom, že rozhodnutí žalovaného, kterým byla zkrácena doba trvání přestupku, dalo správním orgánům možnost uložit stěžovateli další trest za trvání protiprávního stavu v období od 18. 10. 2013 do 27. 2. 2014.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitka stěžovatele směřující proti výši sankce, kterou žalovaný nesnížil, když změnil dobu trvání skutku, nebyla stěžovatelem uplatněna ve správní žalobě, a proto je nepřipustná. Dále žalovaný poukázal na to, že stěžovatel ani v řízení před správními orgány ani v řízení před krajským soudem nenavrhл snížení sankce. K námitce nepřipustného zkrácení doby trvání protiprávního jednání žalovaný uvedl, že v případě trvajících správních deliktů je okamžikem oddělujícím jednotlivé skutky okamžik zahájení řízení, kterým bylo v daném případě doručení příkazu, tj. dnem 17. 10. 2013. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl stěžovatel uznán vinným i pro období, které nebylo předmětem řízení a žalovaný proto tuto vadu rozhodnutí napravil, přičemž tato změna byla ve prospěch stěžovatele.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Stěžovateli byla rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 23. 8. 2013, č. j. SMO/296231/13/DSČ/Mas, uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 9. 2013, lhůta pro odevzdání řidičského průkazu uplynula dne 18. 9. 2013. Ze záznamu Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, ze dne 17. 10. 2013 vyplývá, že stěžovatel do dne 17. 10. 2013 neodevzdal příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností řidičský průkaz, ani nenahlásil jeho ztrátu či zcizení. Uvedené skutečnosti byly dne 15. 10. 2013 sděleny správnímu orgánu prvního stupně, který dne 17. 10. 2013 vydal příkaz č. j. SMO/369120/13/DSČ/Jav, jímž stěžovatele uznal vinným z nesplnění povinnosti odevzdat řidičský průkaz příslušnému úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne 11. 9. 2013, kdy nabylo právní moci rozhodnutí vydané Magistrátem města Ostravy pod č. j. SMO/296231/13/DSČ/Mas, kterým mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, a na podkladu kterého pozbyl řidičské oprávnění. Zákonná lhůta pro odevzdání řidičského průkazu uplynula dne 18. 9. 2013, přičemž tuto povinnost dále nesplnil nejméně

do dne 17. 10. 2013. Tímto jednáním porušil § 94a odst. 2 ve spojení s § 113 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku proti pořádku ve státní správě a proti pořádku v územní samosprávě dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích, a byla mu uložena pokuta ve výši 1000 Kč. Proti příkazu podal stěžovatel prostřednictvím zmocněnce odpor, který měl za následek zrušení tohoto rozhodnutí, a správní orgán pokračoval v řízení.

Po provedeném řízení před správním orgánem prvního stupně bylo vydáno dne 28. 2. 2014 rozhodnutí, kterým byl stěžovatel uznán vinným pro přestupek spočívající v nesplnění povinnosti odevzdat řidičský průkaz s tím rozdílem, že uvedenou povinnost stěžovatel nesplnil nejméně do dne 27. 2. 2014. Stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč a dále povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal stěžovatel blanketní odvolání, které ani po výzvě správního orgánu nedoplnil. Žalovaný dne 16. 6. 2014 rozhodnutím č. j. MSK 58886/2014 přezkoumal předmětné rozhodnutí správního orgánu I. stupně a podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je ve výroku v popisu skutku změnil tak, že z poslední věty vypustil slovo „nejméně“ a datum 27. 2. 2014 nahradil datem 17. 10. 2013; ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný přitom vycházel z toho, že v příkazu ze dne 17. 10. 2013, č. j. SMO/369120/13/DSČ/Jav, byl stěžovatel obviněn pro nesplnění povinnosti do dne 17. 10. 2013. Pokud prvostupňový orgán rozšířil dobu trvání protiprávního jednání k datu 27. 2. 2014, byl jeho postup nepřipustný. Z tohoto důvodu přistoupil žalovaný dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ke změně napadeného rozhodnutí spočívající v podstatě k navrácení se k původnímu vymezení protiprávního jednání a dobu trvání nesplnění povinnosti zkrátil a ohraničil datem 17. 10. 2013. Žalovaný konstatoval, že provedenou změnou nemůže být obviněnému způsobena žádná újma. Dále uvedl, že protiprávní stav skončí splněním povinnosti, tj. odevzdáním řidičského průkazu, případně vrácením řidičského oprávnění, proto trval-li protiprávní stav i po 17. 10. 2013, byl již založen nový skutek, pro který může být obviněný stíhán v novém řízení.

Podstatou podané kasační stížnosti je posouzení otázky, zda vypuštěním slova „nejméně“ a nahrazením data „27. 2. 2014“ datem „17. 10. 2013“ ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně došlo ke zhoršení postavení stěžovatele a porušení zákazu změny v neprospěch obviněného.

Krajský soud k obdobně formulované žalobní námitce uvedl, že porušení uvedeného zákazu neshledal. Nepřisvědčil stěžovateli v tom, že změnou výroku prvostupňového rozhodnutí, kdy byla doba trvání nesplnění povinnosti odevzdat řidičský průkaz zkrácena a ohraničena datem 17. 10. 2013, byla stěžovateli způsobena újma. Jak uvedl krajský soud, předmětný přestupek má charakter trvajících správního deliktu, a proto trval-li protiprávní stav i po datu 17. 10. 2013, jedná se o nový skutek, pro který může být stěžovatel stíhán v novém řízení. Uvedenou okolnost nelze zohledňovat při posouzení, zda změna ve výroku prvostupňového rozhodnutí byla ve prospěch či na újmu stěžovatele, neboť žalovaný postupoval správně, když napravil chybu výroku tak, aby byla zachována totožnost skutku.

Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, resp. se žalovaným, pokud jde o závěr, že jednání žalobce mělo charakter trvajících správního deliktu. K charakteru trvajících deliktů a možnosti jejich postihu se v minulosti vyjádřil také Nejvyšší správní

pokračování

soud, a to např. ve svém rozhodnutí ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 - 44, publikovaném pod č. 832/2006 Sb. NSS: *„Trvajícím jiným správním deliktem je takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajícího správního deliktu. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že delikvent i nadále udržuje protiprávní stav, tj. že stále nedošlo k ukončení trvajícího jiného správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty.“*

Nejvyšší správní soud předesílá, že se obdobnou věcí zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014 - 32; od závěrů v něm vyslovených neshledal rozhodující senát důvodu se odchýlit.

Krajský soud vyložil zásadu zákazu *reformatio in peius* v rozporu s § 82 zákona o přestupcích.

Zákon o přestupcích v cit. ustanovení stanoví, že *„v odvolacím řízení nemůže správní orgán změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku“*. Výjimky, stanovené z tohoto pravidla správním řádem v § 90 odst. 3, podle kterého *„odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem“*, tedy přednost zásady legality a veřejného pořádku, se na oblast řízení o přestupcích nepoužijí, neboť zákon o přestupcích je speciálním zákonem ke správnímu řádu (§ 51 zákona o přestupcích).

Podle § 73 odst. 1 zákona o přestupcích se občan stává obviněným z přestupku, jakmile správní orgán učinil vůči němu první procesní úkon. V daném případě bylo řízení zahajováno ex offio a prvním úkonem, který byl způsobilý zahájit řízení o předmětném správním deliktu, bylo doručení příkazu ze dne 17. 10. 2013, č. j. SMO/369120/13/DSČ/Jav, stěžovateli. K doručení příkazu došlo dne 23. 10. 2013; tímto dnem bylo proti stěžovateli jako obviněnému zahájeno řízení o přestupku. Tímto úkonem byl současně vymezen předmět řízení, resp. skutek, pro který bylo řízení zahájeno. Náležitostmi procesního úkonu, kterým je zahajováno správní řízení trestní, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, publikovaném pod č. 296/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že z oznámení musí být *„patrné, kdo je činí a které věci se týká, neboť jen tak je zaručeno právo účastníka se v daném řízení účinně hájit. (...) Vymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení i to, jaký postih za dané jednání brozí.“*

Ve věcech správního trestání platí, že by v průběhu řízení nemělo dojít k rozšíření předmětu řízení nebo jeho zásadní změně a dalšími úkony musí být zachována totožnost skutku. Jinými slovy, řízení se vede pro určitý skutek, jehož totožnost musí být zachována po celou dobu jeho trvání. V projednávané věci byl vydaným příkazem vymezen předmět

řízení - jednání obviněného spočívající v nesplnění povinnosti odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu v zákonné lhůtě a jsou v něm i další údaje specifikující předmět řízení. Zejména je z něj zřejmé, kdy se měl stěžovatel dopouštět zakázaného jednání, tedy v době od 19. 9. 2013 nejméně do 17. 10. 2013. Není pochyb o tom, že trestní příkaz byl podaným odporem zrušen, ale i z dalšího průběhu řízení, které pokračovalo po zrušení příkazu, je z hlediska jednoty a totožnosti skutku zřejmé, že i v dalších úkonech správního orgánu prvního stupně (předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 28. 11. 2013, vyrozumění zmocněnce ze dne 28. 11. 2013, usnesení o přerušení správního řízení ze dne 10. 12. 2013, č. j. SMO/443800/13/DSČ/Jav, předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 5. 2. 2014, vyrozumění zmocněnce ze dne 5. 2. 2014), nedošlo ke změně ve vymezení předmětu řízení a totožnost skutku byla zachována.

Z uvedeného vyplývá, že prvostupňový správní orgán pochybil, když ve svém rozhodnutí nepřipustně rozšířil předmět řízení tak, že prodloužil dobu trvání nesplnění povinnosti odevzdat řidičský průkaz až k datu 27. 2. 2014.

Samotná sankce sice změněna nebyla, ale došlo ke zkrácení doby trvání protiprávního jednání, za které byl stěžovatel potrestán a došlo ke zhoršení jeho postavení, a to výlučně k jeho odvolání, čemuž brání § 82 zákona o přestupcích. Je zřejmé, že nebýt podaného odvolání, byla by situace stěžovatele výhodnější v tom smyslu, že stejná sankce by postihovala delší období trvání přestupku, za které by v budoucnu s ohledem na zásadu „*ne bis in idem*“, nemohl být stěžovatel postižen.

Žalovaný tak ve svém rozhodnutí postupoval v rozporu se zásadou zákazu změny sankce v neprospěch obviněného uvedené v § 82 zákona o přestupcích, a krajský soud v napadeném rozhodnutí tento postup schválil; to naplňuje kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a zakládá důvod ke zrušení jeho rozsudku.

Své tvrzení, že došlo k porušení zásady zákazu reformace *in peius* dokládá stěžovatel ve své stížnosti rovněž přepočtem výše pokuty na jeden měsíc doby trvání protiprávního jednání s ohledem na to, jak byla tato doba stanovena rozhodnutím orgánu prvního stupně a rozhodnutím žalovaného.

Nejvyšší správní soud nemůže dát za pravdu žalovanému, který namítá nepřipustnost této námitky, neboť ji stěžovatel neuplatnil v žalobě. Přepočtem uložené sankce na jednotlivé měsíce dokládá stěžovatel zhoršení své situace, které nastalo v důsledku jím podaného odvolání, resp. v důsledku změny prvostupňového rozhodnutí. Nejedná se o novou, v žalobě neuvedenou námitku, ale o doplnění již vznesené námitky porušení zásady *reformatio in peius*. Nelze souhlasit ani s tvrzením žalovaného uvedeným ve vyjádření ke kasační stížnosti, že stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaný nesnížil sankci pokuty, když zkrátil dobu trvání skutku. Takovou námitku Nejvyšší správní soud v kasační stížnosti neshledal. Stěžovatel uvádí, že rozhodnutím žalovaného mu byla uložena povinnost uhradit pokutu ve stejné výši jako v prvostupňovém rozhodnutí, avšak tato pokuta „*se nestala pokutou za protiprávní stav definovaný rozhodnutím prvního stupně, ale jen za část (kratší časový úsek trvání) takového protiprávního stavu*“. Nenamítá tedy snížení pokuty, ale zkrácení doby protiprávního stavu. S ohledem na uvedené je irrelevantní poznámka žalovaného uvedená v jeho vyjádření ke kasační

pokračování

stížnosti, že stěžovatel neučinil návrh na zmírnění uložené pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených zrušil podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V projednávané věci by krajský soud, v souladu se zde vysloveným závazným právním názorem, neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěné vadě správního rozhodnutí, kterou od ostatních výroků nelze oddělit, než zrušit rozhodnutí žalovaného pro porušení § 82 zákona o přestupcích. Pouhé zrušení rozhodnutí krajského soudu by tak nebylo ani účelné ani hospodárné. Proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil rovněž žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. MSK 58886/2014, sp. zn. DSH/11891/2014/Blá. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení žalovaný vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. nejen rozhodnutí krajského soudu, ale i rozhodnutí žalovaného, rozhodne nejen o nákladech řízení o kasační stížnosti, ale i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady řízení o žalobě spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3000 Kč, v odměně za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby ve výši 3 x 3100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky) podle § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále „advokátní tarif“) a v náhradě hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč a odměny za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (písemné podání ve věci samé) podle § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a náhrady hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem činí náklady řízení zaplacené soudní poplatky ve výši 8000 Kč; dále odměna advokáta ve výši 4 x 3 100 a 4 x 300 Kč, celkem 13 600 Kč. Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 2856 Kč, celkem tedy 16 456 Kč; náhrada nákladů celkem tak činí 24 456 Kč.

Tuto částku je žalovaný povinen poukázat stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu